

stod han foran Spejlet og betragtede sit Ansigt med et flovt Smil.

Pludselig spidsede han Øre . . . Inde fra Sovekammeret hørte han Hulken.

Han blev med eet frygtelig ulykkelig. Det var første Gang, han hørte Jytte græde. Han aabnede Døren sagte. Hun laa paa sin Seng med Ansigtet trykket ned i Hovedpuden. Synet gjorde ham ganske fortvivlet. Han sank ned paa Knæ ved Siden af hende.

»Tag det dog ikke saa alvorlig, Jytte! Jeg ber dig virkelig saa mange Gange om Forladelse. Du veed jo dog, at det aldrig kunde falde mig ind for Alvor at mistænke dig. Naar jeg bliver saa fjollet, er det blot, fordi jeg holder saa vanvittig meget af dig.«

Han havde prøvende taget hendes ene Haand, og da hun lod ham beholde den, trykkede han den til sin Kind og søgte at gøre sin Uret god igen med Kært tegn og indsmigrende Ord. Han vidste ikke, at hun i ensom Fortvivlelse græd over sig selv og sit forspildte Liv.

VED et af de høje Palæ-Vinduer i sin Stue sad Grosserer Søholm sørgmodig sammensunken i en Rullestol, lergraa i Ansigtet, ubarberet og med æggegule Levninger af sit Morgenmaaltid i Mundvigene.